

JOHANNA TAR STIGEN långs motionslingan hem. Hon vill inte möta några människor.

Träden är tysta. Det är som om de vet vad som återigen har hänt.

Stenarna, groparna i marken och skuggorna, det är som om de alla iakttar henne och säger att de önskar att det vore annorlunda.

I diket bredvid Johanna hoppar en groda. Ett löv har fastnat på ryggen.

Johanna tar upp grodan och trycker den kalla lilla magen mot sin svidande kind. Hon känner grodhanden om sin näsa och hur ena bakbenet tar stöd i hennes mungipa, strax in till där läppen spruckit. Johanna öppnar sin ryggseck och lägger försiktigt ner grodan.

Hon lämnar alltid tillbaka grodorna på samma plats. Hon bara lånar hem dem när hon inte vill vara i någon vertikalitet.

Blundar jag finns jag inte, tänker Johanna när smärtan från Vedins känga borrar in i huvudet. Hon försöker ställa sej upp men Vedin trycker sin sula mot hennes öra som om han fimpade något. Johanna vet att hon inte kommer att lyckas resa sej i dag heller.

Det luktar vaniljbullar och mamma rynnar. Johanna

tar tyst av sej jackan men hinner bara halvvägs till toaletten.

"Gumman, har du haft en härlig dag?"

Det brinner till på kinden där Vedins hand landar.

Hans snett studsar mellan korridorrens väggar. Martins snett kommer som vanligt lite efter. Johanna vägar inte titta upp. "Sluta nu", viskar hon. Då kommer första slaget i magen.

Mammans leende profil kikar snabbt ut genom köksdörren innan den försvinner igen.

"Snart blir det mat och i kväll ser vi en film!"

Johanna läser toalettdörren och drar av sej koftan och linner.

Spegelbilden granskar henne utan att säga något.

Hon har svart i ögonen när hon sportar på Johanna.

Johanna tvättar hastigt av ansiktet med varmt vatten och borstar tänderna tills tandkörtret blöder. Så fort tandkrämen blivit till skum i munnen sportar hon och tar ny. Det svider, snart är tuben tom.

Från köket hörs äggeklockan och ännu en plåt med vaniljbullar är klara.

Det väcker i hårbotten när flätan dras bakåt. "Du är min. Och det som är mitt gör jag vad jag vill med."

Hon tvättar skrapsåren på öronen rena från smuts och låter asolspriten bränna.

Ännu en flaska tom. Hon stoppar ner den i ryggsecken, kanske mamma inte håller räkningen.

Johanna tappar upp kallt vatten i handfatet. Ur stora facket på rygsäcken plockar hon upp grodan. Hon släpper ner honom i det kalla vattnet och stoppar själv huvudet under ytan.

Hon låter alla ljud försvinna och det kalla vattnet tränga in i varje por.

Det enda som får röra henne är grodans små ben när den simmar i cirklar runt hennes tankar.

Hon håller andan länge och snart hör hon hjärtats ansträngningar som susningar i huvudet.

”Jävla hjärta, fina hjärta, varför jobbar du så hårt? Allt är i onödan. Sluta jobba nu. Du behöver inte göra det för mej. Du ska inte behöva bo i mej.”

Martin håller upp toalettdörren och tändler lampan medan Vedin snabbt drar in Johanna och låser dörren.

Rädselan är redan där och väntar på henne. Hennes lungor krymper till två små vahnöter som febrilt kämpar för luft. Hennes kropp blir surrande och trög. Det är som tandläkarbedövning i ådorna.

Toalettorna på skolan är tränga. Martin teipar fast hennes händer bakom ryggen.

Utänför, där på tryggt avstånd, hörs en röst. ”Varför ska ni på henne hela tiden?” Sedan försteg därifrån.

Den röda tegelväggen ristat hennes huvud när Vedin pressar ner det mellan toalettstolen och väggen, som en fotboll i en liten låda.

Han sätter sej gränslösa över henne i sina smutsiga jeans och börjar slita i hennes kofa tills garnet ger efter. Han säger att hon får skylla sej själv. Det är hennes eget fel.

Johanna märker inte när vattnet rinner över kanten och ut över golvet, eller när Linus knackar på.

Det är först när mammas röst når henne som Johanna rycker till, halkar och landar sitrandes. Hennes lungor sliter ner luft och susningarna är borta.

Linus hoppar in och plaskar runt på den genomblöta badtumsattan.

Johanna har sänkt huvudet men blicken går uppåt längs mammas förkläde där hon vider sina händer i det mjöliga tyget. Hon stänger av kranen och säger i nästan viskande ton att ”lillebror behöver kissa och jag vill att du torkar upp efter dej.” Sedan kommer mammas tårar.

”Varför Johanna?” Hon tar upp den blöta koftan.

”Du är forton år. Vartensöl och ... vad är detar? Varför har du klätt av dej?”

Nu ser Johanna att det gör ont i mamma igen. Mamma ser liden och rädd ut, men bara för en kort stund.

Johanna vill studsas upp, knäppa med fingrarna och ta bort allt. Rädda mamma från det hon inte vill ha.

Rädda mamma från Johanna.

Mamma snyter sej i förklädet.

”Vad har jag gjort för fel? Här har jag en mysig dag och bakar för eran skull och allt och pang så är det som borta! Borta!”

Mammas röst är spänd och gäll.

”Titta på den! Min fina stickade tröja dyblöt. Min fortonåriga dotter betar sej som en småunge och så var den helgen förstörd. Varför?”

Vedin drar upp hennes linne och nyper henne hårt i ena